

כניסת שבת: 19:12

יציאת שבת: 20:29

רבנו תם: 21:05

לקבלת העלון במייל:

sagifrenkel@gmail.com

לתגובות והערות:

שגיא 054-6868199



זה השער לה' צדיקים

בואו בו

פרשת – בלק

ויקם בלעם בבקר (כב, כא)

בספר הקדוש "ראשית חכמה" העיר הגאון הקדוש רבנו אליהו די וידאש זצ"ל, שההולך בדרךיו של אברהם אבינו – מקים מצות עשה של הליכה בדרך המקום ברוך הוא. שכן הבורא יתברך נוהג עם בריותיו בעין טובה, פותח את ידו ומשביע לכל חי רצון בגדש פה רב. עוזר לאדם לגבר על יצרו ואינו מביא עליו נסיונות שלא יוכל לעמוד בהם. וההולך בדרך בלעם – מתנתק מהבורא יתברך וממודותיו.

בבית הספר "ברנר" בפתח תקוה, התכוננו לצאת לטיול שנתי. כל התלמידים היו נרגשים, והתחילו בהכנות: הם קנו ממתקים ובקבוקי שתיה, והכינו את התיקים בשמחה. אמה של אחת הבנות שהיתה אמורה להשתתף בטיול, שלחה את בתה למכלת. היא הביאה לה עשרה שקלים, כדי לקנות בכסף הזה ממתקים לטיול השנתי. כאשר הגיעה הילדה למכלת, היא הבחינה בילדה בוכה בכי קורע לב.

היא נגשה אליה ושאלה אותה: "ילדה, למה את בוכה? מה קרה?" השיבה לה הילדה: "אמא שלי שלחה אותי למכלת, נתנה לי עשרה שקלים, ובקשה ממני לקנות חלב ולחם. בדרך למכלת שחקתי בכסף, וכשהגעתי לכאן לא מצאתי אותו. חפשתי את הכסף בכל מקום, אבל לא מצאתי. אנו שמונה ילדים בבית, ואיני יכולה לחזור הביתה בלי המוצרים!"

רחמיה של הילדה נכמרו על הילדה האמללה, והיא אמרה לה: "קחי את עשרת השקלים שלי, וקני למשפחתך את המוצרים, אני כבר אסתדר". הילדה השנייה הודתה לה בשמחה, נכנסה למכלת, קנתה את המוצרים ושבה לביתה. אבל עכשו, הילדה שהביאה לה את הכסף לא ידעה מה לעשות. היא היתה צריכה לקנות ממתקים לטיול השנתי, וכעת אין לה כסף. היא לא רצתה לספר לאמא שלה מה קרה, וחשבה מה לעשות כדי שאמא שלה לא תדע על כך. לפתע עלה במוחה רעיון מצלח. היא הלכה מאחורי המכלת וחפשה עתונים ישנים. היא לקחה בידיה כמה דפים, כוזה אותם והכניסה לתיק שלה. כעת התיק נראה מנפח.

למחרת בבקר, יום הטיול, כ"ב בסיון התשנ"ה, אמרה אמא שלה: "אני אכין לך פרוסת לחם, מה את רוצה שאמרו לך בפרוסה?", הילדה נכנסה ללחץ, ובתקווה שאמא לא תגש לתיק, השיבה במהירות: "אמא, אין כל צורך שתכני לי פרוסה, הממתקים שקניתי אתמול יספיקו לטיול השנתי". חשבה האמא בלבה, שלא יתכן שהיא תשלח אותה לטיול בלי פרוסה מזינה. היא הכינה לה פרוסה והתכוננה להכניס אותה לתיק של הבת. מיד כשפתחה את התיק חשכו עיניה. היא ראתה את העתונים המכוצים בתוך התיק, והתחילה לצעק על הבת שלה: "מה עשית בכסף שנתתי לך אתמול לקנות ממתקים?" מרב כעס היא סטרה לה בפניה וצעקה עליה: "את יודעת שאסור לשקר!" היא הוציאה את העתונים מהתיק, הכניסה את פרוסת הלחם ואמרה בכעס: "עשית מעשה חמור. לך להסעה, וכשתחזרי מהטיול נדבר על מה שקרה".

הַיִּלְדָּה יֵצֵא לָכוֹן הַהִסָּעָה בְּאַחֲזֹר מִשְׁמָעוֹתַי, כִּשֶׁהִיא הוֹלֶכֶת לֹאט, כּוֹאֶבֶת וּבּוֹכָה. כֹּאֲשֶׁר הִגִּיעָה קְרוֹב לְאֶזְזוֹר שָׁבוּ הַהִסָּעָה הֵיטָה צְרִיכָה לֵהִיט, גִּלְתָּה שֶׁהָאוֹטוֹבּוֹס כָּבֵד עֹזֵב אֶת הַתַּחֲנָה וְנִסֵּעַ לְטוֹיֹל בְּלַעֲדֶיהָ. חֲשֵׁבָה הַיִּלְדָּה בְּלִבָּהּ: 'אִמָּא שְׁלִי כּוֹעֶסֶת עָלַי מֵאֵד, אֵינִי מִסְגֶּלֶת לַחֲזֹר עִכְשָׁו הַבֵּיתָה. בֵּינְתִים אֲנִי אֶלֶךְ לִגְנָה וְשֵׁם אֶעֱבִיר אֶת הַזְּמַן'.

אִמָּה שֶׁל הַיִּלְדָּה עֲבָדָה בַּמִּשְׁרָד בַּמִּשְׁרָה חֲלֻקִית. הִיא שִׁמְעָה חֲדָשׁוֹת, וְנִתְקַפָּה בַּפֶּאֱנִיקָה. הַקְרִין סֵפֶר כִּי בִשְׁעָה 8.50 הַתִּנְגֶּשֶׁה רֶכֶּבֶת בְּאוֹטוֹבּוֹס שָׁבוּ נִסְעוּ תַלְמִידִים מִחֲטִיבַת הַבֵּינִים שֶׁל בֵּית הַסֵּפֶר "בְּרִנָּר" שִׁיֵּצְאוּ לְטוֹיֹל הַשָּׁנָתִי בְּקֶרֶבֶת מוֹשֵׁב הַבּוֹנִים, וּבִמְקוֹם הָרוּגִים וּפְצוּעִים. מְדַבֵּר בְּדֶרֶךְ חֲקֻלָּאִית שֶׁלֹּא הֵצֵב בָּהּ רְמוֹזֹר אוֹ מַחֲסוֹם. נִהְגָּת הָאוֹטוֹבּוֹס לֹא הִסְפִּיקָה לַעֲבֹר אֶת הַצִּמּוֹת וְהִרְכַּבְתָּ פָּגָעָה בְּאוֹטוֹבּוֹס בְּעֶצְמָהּ רַבָּה. בְּהַמְשָׁךְ הַתִּבְרָרוּ מִמְּדֵי הָאֶסּוֹן, בְּעֻקְבוֹת הַפְּגִיעָה הָעֶצְמָתִית, תִּשְׁעָה עֶשֶׂר תַלְמִידִים וְתַלְמִידוֹת נִהָרְגוּ, וְשֵׁשׁ עֶשֶׂר תַלְמִידִים נֹסְפִים נִפְצְעוּ, ה' יִרְחָם. מִחֲנֻכַּת הַכִּיתָה, נִהְגָּת הָאוֹטוֹבּוֹס וְעוֹד אִם מְלוּה - נִהָרְגוּ אִף הוּ.

אִמָּה שֶׁל הַיִּלְדָּה הַחֲלָה לִזְעַק וְלַעֲצֵק. הִיא הִרְגִּישָׁה יִסּוּרֵי מוֹצָפוֹן עַל שִׁצְעָקָה כִּךְ עַל הַבַּת וְנִפְרָדָה מִמֶּנָּה בְּצוּרָה לֹא יָפָה, וְכַעַת הִיא אֵינָה יוֹדַעַת מָה עָלָה בְּגוֹרְלָהּ. הָאִם חֲזָרָה לְבֵיתָה וְהִתְקַשְּׁרָה לְבֵית הָרְפוּאָה כְּדִי לְבַרֵּר הָאִם הִגִּיעָה לְשֵׁם יִלְדָּה בְּשֵׁם שֶׁל בָּתָּהּ. הַתְּשׁוּבָה הֵיטָה שְׁלִילִית, וְהָאִם הַבִּינָה שֶׁגַּם הַבַּת בֵּין הַהָרוּגִים. הִיא בִּכְתָּה בְּכִי תִמְרוּרִים וְהִרְגִּישָׁה רִגְשׁוֹת אֲשֶׁם שֶׁנִּפְרָדָה מִמֶּנָּה כִּךְ...

בִּשְׁעוֹת הַצְּהָרִים הַחֲלִיטָה הַיִּלְדָּה לַחֲזֹר הַבֵּיתָה. הִיא לִחְצָה עַל הַפְּעָמוֹן, אִמָּה פִּתְחָה אֶת הַדֶּלֶת וְלֹא הֶאֱמִינָה לְמֶרְאֵה עֵינֶיהָ. הִיא כָּבֵד חֲשֵׁבָה עַל הַגְּרוּעַ מִכָּל, וְכַעַת הַבַּת נִצְבֶּת מוּלָּה בְּרִיאָה וְשִׁלְמָה... הִיא הֵיטָה עַל סֵף עֲלָפוֹן, כָּל בְּנֵי הַבֵּית רָקְדוּ מִתּוֹךְ שִׁמְחָה כִּשֶׁהִם אֵינָם מַעֲכִלִים אֶת גְּדֵל הַנֶּסֶע הָעֶצוֹם שִׁקְרָה.

בְּשָׂמִים רָאוּ כִּי־צֵד הַבַּת רַחֲמָה עַל הַיִּלְדָּה שֶׁכִּסְפָּה אֶבֶד וְעִשְׂתָּה צִדְקָה וְחֶסֶד, וּמִדָּה כִּנָּגֵד מִדָּה הִרְעִיפוּ עָלֶיהָ צִדְקָה וְחֶסֶד, וְשִׁלְחוּ לָהּ הַצֵּלָה מִמּוֹת וְדָאִי. (מֵאָה וְשָׁנִים סְפּוּרִים)

יֵזֶל מִיָּם מְדַלֵּיו וְזָרְעוּ בְּמִיָּם רַבִּים (כֵּד, ז)

תּוֹרַתְנוּ הַקְדוּשָׁה מְשׁוּלָּה לְמִיָּם, וְזֶהוּ שִׁכְתוֹב: יֵזֶל מִיָּם מְדַלֵּיו בְּתַלְמִיד חֲכָם יֵשׁ הַרְבֵּה תוֹרָה, וְאִם הַמִּיָּם נוֹזֵלִים כִּבְר מִ'הַדְּלִי שְׁלוֹ', וּבִכְךָ שֶׁהוּא מִלְּמַד אַחֲרֵים, הוּא זוֹכֵה לְנֶאֱמָר בְּגִמ' סִנְהֶדְרִין (צ"ט ע"ב) שֶׁכֵּל הַמִּלְמַד אֶת בֶּן חֲבִירוֹ תוֹרָה מַעֲלָה עָלָיו הַכְּתוּב כֹּאִילוֹ עִשָּׂאוֹ שֶׁנֶּאֱמָר וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בַּחֲרוֹן. לְשׁוֹן אַחֲרֵת מְצִינוּ שֵׁם (יט ע"ב) "כֵּל הַמִּלְמַד בֶּן חֲבִירוֹ תוֹרָה מַעֲלָה עָלָיו הַכְּתוּב כֹּאִילוֹ יִלְדוּ". וְזֶהוּ שִׁכְתוֹב: 'וְזָרְעוּ בְּמִיָּם רַבִּים' בּוֹזֹכֹת שֶׁמּוֹכָה אֶת הַרְבִּים זוֹכֵה שֶׁנִּקְרָאִים 'וְזָרְעוּ'. (עוֹרֵךְ הָעֵלּוֹן).

רֵאִיתִי סִיפּוֹר בַּעֲלוֹן (תּוֹרַת רַפָּאֵל גִּילְיוֹן 433) בְּשֵׁם הָרַב חַיִּים פֶּרְנַקֵּל, שִׁסְיָר: סִיפּוֹר לִי אֶחָד מִגְדוּלֵי רֵאשִׁי הַיִּשִּׁיבוֹת בְּאַמְרִיקָה, שֶׁכִּשְׁהִיָּה בַּחֲזוֹר צַעִיר לִימִים הוּא וּקְבוּצַת חֲבֵרִים הֵיוּ מִתְבַּדְּחִים וּמִתְקַשְּׂרִים לִגְדוּלֵי יִשְׂרָאֵל לְהַטְרִידֵם בִּשְׁאֵלוֹת סֶרֶק. יוֹם אֶחָד הַחֲלִיטוּ לְהִתְקַשֵּׁר לִגְדוּל הַדּוֹר דָּאוֹר ר' מֹשֶׁה פִּינְשֶׁטִין זְצוּק"ל, הֵיטָה זֶה שַׁעַת לֵילָה מְאוּחָרֶת וְהַרְבֵּנִית עֲנָתָה לָהֶם וְאִמְרָה שֶׁהָרַב כִּבְר נִכְנַס לְנוּחַ אֲבָל אִם מְדוּבֵר בִּשְׁאֵלָה חֲשׁוּבָה הִיא תַעֲבִיר לוֹ אֶת הַטֵּלְפוֹן, עָנָה הַבַּחֲזוֹרִים בַּחֲזוֹב אֲכָן זֶה שֶׁאֵלָה חֲשׁוּבָה.

הַגָּאוֹן ר' מֹשֶׁה הִגִּיעַ לְטֵלְפוֹן וּבִשְׁנִיּוֹת מִסְפֵּר הַבֵּין שֶׁמַּעֲבֵר לָקוּ עוֹמֵד לוֹ בַּחֲזוֹר שְׂרוּצָה לְהִיצַתְחַקֵּק עִם חֲבִירָיו שֶׁאֵלָה ר' מֹשֶׁה מָה הוּא לּוֹמֵד בִּישִׁיבָה, עָנָה הַבַּחֲזוֹר סוּגִיָּה בְּמִסְכַּת בְּבֹא קָמָא דָּף עה. הַיְדוּעָה כֹּאחַת הַסּוּגִיּוֹת הַקְּשׁוֹת בִּשְׁ"ס אִמְרָה לוֹ ר' מֹשֶׁה לֵךְ תְּבִיא גִמְרָא, יֵשֵׁב וּלְמַד אִיתּוֹ כִּשְׁעָה אֶת הַסּוּגִיָּה בְּבִהִירוֹת וּבִהֲבֵנָה צְרוּפָה, לְאַחֲרֵי מִכָּן שֶׁאֵלָה אוֹתוֹ ר' מֹשֶׁה שֶׁאֵלָה חֲזָקָה שִׁישָׁאֵל אֶת הָרֹאשׁ יִשִּׁיבָה שְׁלוֹ.

כֹּאמּוֹר בַּחֲזוֹר זֶה לֹא הִיָּה מְטוֹבִי הַיִּשִּׁיבָה בְּלִשׁוֹן הַמַּעֲטָה אֲךָ לְמַחֲרַת שֶׁהִגִּיעַ לְשִׁיעוֹר וַיִּדַּע אֶת הַחֲזוֹמֹר הַנִּלְמַד וְגַם שֶׁאֵלָה לְעִנְיִן מַעֲתָה וְאִילָךְ הַסִּתְכַּלּוֹ עָלָיו בִּישִׁיבָה בַּצּוּרָה שׁוֹנָה לְטוֹב. אִמְרָה לִי אוֹתוֹ רֹאשׁ יִשִּׁיבָה גְדוּל, זֶה אֲנִי אוֹתוֹ בַּחֲזוֹר וַיִּצְאָתִי מִי שֶׁאֲנִי בּוֹזֹכֹת שֶׁר' מֹשֶׁה הָאִמִּין בִּי וְחֲשָׁב עָלַי לְטוֹב. רּוֹאִים כִּמָּה מַחֲשָׁבָה טוֹבָה יִכּוּלָה לְהַשְׁפִּיעַ גַּם עַל הָאַחֲרֵי לְשׁוֹנוֹת אֶת עֵתִידוֹ לְטוֹב. עכ"ד.

וְאִנִּי אוֹסִיף, כִּמָּה מֵאִיתּוֹ הֵינּוּ עוֹנִים לְאוֹתָהּ שִׁיחַת טֵלְפוֹן? אוֹ מִתְנַעֲרִים בְּרַגַּע שֶׁמְבִינִים שִׁישׁ כֹּאֵן אָדָם שֶׁבֹא לְצַחֲוֹק עָלֵינוּ, אֲבָל מִגְדוּלִים לּוֹמְדִים בְּרַגַּע שֶׁתִּשְׁקִיעַ בְּשָׁנִי תּוֹכָה ל' וְזָרְעוּ בְּמִיָּם רַבִּים', מֵאוֹתוֹ תַלְמִיד יֵצֵא רֹאשׁ יִשִּׁיבָה גְדוּל.

לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל ה' אלהיו עמו ותרוצת מלך בו (כג,כא)

סיפר הרב אפרים שרבי שליט"א: רוב האנשים בעולם שהכרתי שחזרו בתשובה או שעשו תפנית בחיים, הסיפור שלהם התחיל ממשפט אחד מחזק שמישהו אמר להם באיזה אירוע או סתם בישיבת חברים, שם הכל התחיל. אני לפעמים חושב לעצמי אם אותו אדם שזרק את המשפט היה יודע מה המשפט שלו פעל, הוא לעולם לא היה מפסיק לחייך.

פעם סיפרו על מרן רבינו עובדיה יוסף צוק"ל, שבאחת מנסיעותיו לחו"ל לחזק את אחינו בית ישראל, כשנכנס לבית הכנסת, ישבה אשה בפתח האולם. הגבאים מחוסר נעימות אמרו לה שעזרת הנשים נמצאת למעלה, כששמע זאת הרב אמר לגבאים להניח לה. הרב נכנס לבית הכנסת, שם היה בחור ישיבה צעיר שדורש לרבים. כשראה הבחור את הרב הוא הפסיק את הדרשה, אך הרב אמר לו "תמשיך, אני נהנה ממך". לאחר שסיים, שיבח אותו הרב ואמר שהרבה זמן לא שמע דברי תורה כאלו מאלפים.

לאחר הדרשה כשעבר הרב חזרה דרך המסדרון, צעקה אותה אישה לרב "כבוד הרב, הילד שדרש זה הבן שלי". הרב שמח מאוד ובירך אותה במטר של ברכות. אך האשה המשיכה ואמרה "אבל הוא גם הבן של הרב". הרב לא הבין לכוונתה. נעשה שקט במסדרון והיא סיפרה "כבוד הרב ביקר כאן בקהילתנו לפני עשור, ובעלי השתתף בשיעור. לאחר השיעור הרב שאל אותי איפה הילד לומד והוא השיב שהילד לומד במסגרת לימודית רחוקה מתורה מצות ויהדות. הרב שאל "למה?". ובעלי השיב "אשתי לא מסכימה".

הרב שאל אותו "אתה מסכים שאני אבוא לדבר עם אשתך?", כמובן שהוא הסכים. הגעת אלינו לבית ובמשך שעה וחצי שכנעת אותי לשלוח את הילד לתלמוד תורה ושאני אזכה לנחת אמיתית. לא יכולתי לסרב לך, והכנסנו את הילד לתלמוד תורה. היום אני מודה על כל רגע בחיים האלה כשאני רואה את הילד הזה. "הכל שלך כבוד הרב". זה סיפור אחד מתוך אלפים. וכמובן כל זה חייב להיעשות בנחת ובסבר פנים יפות ומי שלא יודע לדבר בנחת, אסור לו לדבר כי הוא רק יהרוס, כמו שכתב ר' חיים מוולוז'ין, "מוסר ה' בְּנִי אֶל תִּמְאָס" (משלי ג,יא)– הזהר שהמוסר שלך לא יגרום לו למאוס בדת.

הדוגמא הכי יפה היא ר' אריה לוי צ"ל, הוא באמת ידע לדבר. כמו שמסופר שבאחת מלילות השבת לאחר הדלקת נרות פסע רבי אריה לוי בניחותא בדרכו לבית הכנסת. ניגש אליו יהודי כשבפיו סיגריה דולקת ושאלו "אולי יודע אתה היכן נמצא מלון פלוני?".

היסס ר' אריה, מצד אחד כיצד יהלך בשווקיה של ירושלים כשלצידו יהודי המעשן בפרהסיה בליל שבת, אך מצד שני הרי יהודי זה תייר בירושלים ואינו יודע את הדרך. החליט ר' אריה ללכת עמו ולהביאו לפתח מלוננו. הלכו שניהם יחדיו זה לצד זה, ור' אריה לא מעיר לו בדבר עישון הסיגריה אלא שואל הוא לשלומו ולהרגשתו, ואף מדגיש בפניו כי מקווה הוא שיהנה מביקורו בעיר הקודש ירושלים.

האורח שהלך עם הרב במשך עשר דקות, היה לו מצפון והרגיש חוסר נעימות. כשהגיעו לבית המלון ועמדו להיפרד אחד מן השני השליך האיש את הסיגריה, פנה לר' אריה בהתרגשות ואמר: "רבי, דע לך איני דתי, אני אדם עקשן ומעוּדִי לא נכנעתי לאדם, אבל אתה שברת אותי. בגלל אנשים כמוך אני מקבל על עצמי לא לעשן בשבת קודש". (מחנה אפרים)

עד כמה "לימוד זכות" משפיע בשמים, ניתן ללמוד ממה שמסופר בגמרא (חגיגה טו): על רבה בר שילא שפגש את אליהו הנביא ושאלו במה עוסק הקב"ה עתה? והשיב לו אליהו שהקב"ה מביא מימרות מכל החכמים ורק לא משמו של רבי מאיר, מפני שלמד תורה מפיו של "אחר" (שיצא לתרבות רעה). אך רבה בר שילא המשיך לשאול את אליהו וללמד זכות על רבי מאיר: "רבי מאיר, רימון מצא, תוכו אכל קליפתו זרק", כלומר: רבי מאיר למד רק את הדברים הטובים מ'אחר' ואת הפסולת זרק. ואכן ברגע שאמר זאת רבה בר שילא, העיד אליהו שהקב"ה התחיל לומר גם משמו של רבי מאיר.

ותמה אור החיים הקדוש: וכי עד עתה לא ידע הקב"ה את אמרתו של רבה בר שילא על רבי מאיר ש"תוכו אכל וקליפתו זרק"?! אלא מבאר האור החיים שאף שידע זאת הקב"ה שרבי מאיר למד מ'אחר" באופן הנכון, אך עדיין היתה תביעה עליו, איך יראו זאת התלמידים? האם יראו זאת כדבר שלילי ויווצר חילול ה' והמראה ישפיע לרעה על נפשם. ולכן לא אמר הקב"ה מימרות בשמו של רבי מאיר. אך כאשר בישיבה של מטה ידעו ללמד זכות על הנהגתו של רבי מאיר, וראו זאת באור חיובי, שעשה כהוגן, בכך ש"תוכו אכל וקליפתו זרק", ממילא שוב אין חשש שיושפעו לרעה, ואז גם בפמליא של מעלה אמר הקב"ה מימרות בשמו. (איש לרעהו)

מדוע האריה זכה לתואר "מלך החיות?"

הו עם כלביא יקום וכארי יתנשא לא ישכב (כג, כד)

מהו הפירוש "כארי יתנשא", איזו התנשאות יש לאריה? כמו כן יש ליתן את הדעת, על מה זכה האריה לתואר "מלך החיות", במה הוא מלך החיות, האם מחמת העוצמה והחוזק, או שמא בגלל היופי וההדר? אומר על כך הנצי"ב, אמנם יש לאריה את מידת הגבורה, אולם יש לו גם התנשאות בנפש, עוז ותעצומות לנסות לכבוש עוד יעדים ופסגות – על אף שלא בהכרח שיצליח בכך. הוא לא חושש או מהסס לטרוף חיות אף כאלו שלא התנסה בהם, ואיננו חת מפניהם אף שבחוזק ובגבורה מסתבר שהם גיבורים ממנו. לכן זכה לתואר "מלך החיות" (יעויין בלשונו הזהב).

את ההלכה הראשונה בשולחן ערוך "יתגבר כארי", אנו ודאי מכירים, אולם עתה מתחדשת רמה נוספת – להתנשאות כארי! לא להירתע מלקחת על עצמנו יעד שאליו נשאף להגיע, הספקים מוחייבים, וכוחות רצון איתניים – להשיג מטרות ולהיחשף לעוד מושגים חדשים בכל חלקי התורה ועבודת ה'.

בזה נבין מדוע החתן דומה למלך (פרקי דרבי אליעזר, ט"ז), כיון שהחתן היה עד עתה ללא עול אשה ילדים ופרנסה, ולא התוודע כלל להתמודדויות אלו, אולם עתה – אחרי שנישא נדרש ממנו להבין גם בשלום בית, גם בחינוך ילדים וגם בפרנסה, תחומים שלא מבין או מכיר או התנסה, ורק מכח ההתנשאות הזו שיש לו, הוא יצליח. על כך איפוא מרמז השם "נישואין", ההתנשאות הזו בנפש שיש לאדם, ושעל ידה יצליח בחייו. ולכן הוא דומה למלך – ממש כמו שהאריה הוא מלך מחמת כך.

וזה מה שכתוב במשכן – "וַיָּבֹאוּ כָּל אִישׁ אֲשֶׁר נָשָׂא לְבֹ" (שמות לה, כא), ופירש הרמב"ן שהמתנדבים בעם למלאכת המשכן, לא ידעו שום אומנות אך הם רצו בכל מאודם ושאפו לכך שיעבדו במשכן, וזה היה סוד הצלחתם ומכוחה זכו לסייעתא דשמיא לעשות את המלאכה. שבת שלום הרב שי עטרי הי"ו.
(דרך הבעש"ט גיליון 381)

הו עם כלביא יקום וכארי יתנשא לא ישכב (כג, כד)

"כשהן עומדים משנתם שחרית, הן מתגברין כלביא וכארי לחטוף את המצוות ללבוש טלית לקרוא את שמע ולהניח תפילין" (רש"י). יש להבין: מפני מה הוצרך הכתוב להמשיל את הקמים בבוקר גם ל'ארי' וגם ל'לביא' (גור אריות קטן) (רמב"ן) הלא אם "כארי יתנשא", על אחת כמה וכמה ש: "כלביא יקום?" מבאר בספר "כהיום תמצאון", רש"י רמז לכך בפירושו, כשהקדים "לקרוא את שמע", ורק לאחר מכן: "ולהניח תפילין", אף שלכתחילה יש להניח תפילין קודם קריאת שמע כדי שלא יהיה הקורא כמעיד עדות שקר. זאת משום שביקש לרמוז אף לאלו שדרגתם פחותה 'כלביא', אשר אף הם זוכים לקרוא קריאת שמע בזמנה מידי בוקר. המגיד ממזריטש היה אומר, האריה יותר חזק מהלביא, כשיהודי קם בבוקר, הוא כלביא, אבל מיד מסייעין אותו מן השמים, שהבא לטהר פותחים לו, ולכן אף שקם כלביא, קצת חלש, מיד מסייעים לו משמים והוא מתנשא כארי. (מדשן ביתך)

זכות דברי התורה בעלון יעמדו:

ה' ישמור את כל עם ישראל, וכל חייל ישראל וכוחות הבטחון.

בע"ה זיווג הגון: עוז בן מרים, נועה בת יעל, קרן בת רחל, אלינה בת אירנה, מאי בת מאירה, מילנה בת סבינה, ספיר שמחה בת חנה, שירה דניאל בת ציונה. לזרע בר קיימא: מורן בת רותי, לירז בת מרים. עדן שירה בת גילה. לפרנסה בשפע: שגיא בן מרים, מורן בת רותי, לירון בן פנינה. לרפואה שלמה: מרים בת ציפורה, שמואל בן דבורה, לרפואת כל הפצועים. לעילוי נשמות: ציפורה בת מורדוך ז"ל, בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתי בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורדוך ז"ל, מיכאל בן מורדוך ז"ל, רחמים בן מורדוך ז"ל, יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, יוסף מיכאלשולי בן רפאל ז"ל, שרה רוסיקו מנשרוב בת תמרה ז"ל, לעילוי נשמת חיילנו והנרצחים ב7 לאוקטובר.

קוראים וקוראות נכבדים, נפתח אצלנו בשכונה כולל אברכים, על מנת לסייע להחזיק אותם מי שרוצה לקנות ברכה בעלון, ולהחזיק תורה על הדרך, כל שם לברכה 250 ₪ למשך שנה. ניתן להעביר בביט למספר 054-6868199. מי שרוצה לתרום לכולל גם בלי קשר לברכה, מצורף לינק:

<https://paypage.takbull.co.il/212sH>